

Predikan Påskdagen 2019

Jona:2:1-11,Apg.13:32-37, Joh. 20:1-18

Livet vann, dess namn är Jesus

Det är verkligen dagen efter idag. För Petrus, Johannes, Jakob och alla de andra, som sett Jesus dö på korset, och vet att han nu ligger i en klippgrav, förseglad med en stor sten och vaktad av romerska soldater. För att ingenting mer ska kunna hända. Varken hans närmaste vänner eller någon annan väntar sig någonting alls nu. Alla drömmar är krossade, Jesu fiender fick som de ville, och en obekvämlig profet är tystad. Igår firade andra påsk, och det var fest i alla hus De firade inte. Idag är det vardag igen i Jerusalem, och de sitter där, instängda och förlamade av sorg.

Så kommer hon springande med andan i halsen, Maria.

Vi vet att hon inte var ensam vid graven, men det är tydligen bara hon som kommer med budet. Inte att Jesus lever. Utan att kroppen är borta. Hur det nu kan ha gått till, med alla dessa vakter därute.

Mysteriet tättnar, och nu blir det i alla fall fart på två av dem.

Johannes som är yngre springer fortare än Petrus och de kommer fram till graven. Därinne finns bara bindlarna kvar. Märkligt; vem har gjort sig besväret att ta bort dem om man nu bara vill bära bort kroppen. Och Johannes, som ju var där och såg med egna ögon, ser att huvudduken till och med är hoprullad och ligger för sig själv.

Är det viktigt? Ja, för när de ser det, förstår de att det inte är gravplundrare som varit framme. De börjar ana att det som Jesus talat om flera gånger; att han skulle uppstå från de döda, kan ha hänt. De hade inte förstått, och de hade inte väntat sig detta.

Trots att de sett Jesus uppväcka döda flera gånger, kunde de inte tro. För det är ju ändå så att döda inte uppstår, och lika lite som du och jag förväntar oss att möta en död vän på gatan två dagar efter begravningen, gjorde lärjungarna då. I synnerhet om han eller hon blivit avrättad som en brottsling. Då strejkar hela vår verklighetsuppfattning.

Det som sedan händer utanför graven, när Maria återvänder dit och i sin förtvivlan står där och gråter, är inte bara en vacker berättelse om hur hon får möta Jesus, utan också en påminnelse om att påskens första vittnen faktiskt var kvinnor. Just den här scenen där Jesus möter Maria utanför graven är motivet på den stora altartavlan i min hemkyrka i småländska Reftele. Det är en bild fylld av kärlek och hopp. Här får Jesu uppståndelse en personlig innebörd. Han har uppstått för henne, för alla som trodde på honom och för dig och mig. Oavsett vad vi tror, vem vi är och var vi finns, har han besegrat ondskan och döden, och återvänt till livet, för oss alla. Livet vann, dess namn är Jesus, sjunger vi i en påskpsalm. Maria får uppleva att det verkligen är sant. Den korsfäste är nu den Uppståndne, han som dog och blev begravd lever, och kan aldrig mera dö. Jesus är Livet med stort L.

Budet att han lever kunde ha stannat där, i kretsen av några vanliga, enkla fiskare och bönder i Mellanöstern. En märklig profet, som påstås ha uppstått från de döda, i alla fall trodde hans lärjungar på det. Men några inre visioner eller drömmar hade aldrig överlevt ens den första generationen. Ingen kyrka skulle ha uppstått ur fromma fantasier.

Det som berättas i evangelierna är ögonvittnesbilder. Petrus och de andra får senare stå till svars för att de gång på gång predikar och påstår att Jesus har uppstått från de döda, och då svarar de:

Vi kan inte låta bli att tala om vad vi har sett och hört.

Maria möter honom utanför graven, och förstår först inte att det är han, men när han säger hennes namn, hajar hon till.

Det är tonfallet, hans röst. Den går inte att ta miste på. Det är verkligen han; Jesus. Så nära och så personlig är uppståndelsen. Nyss hörde du kören sjunga; *Ej såsom man möter en främling på gatan, nej så som man ser på en vän, en vän man har drömt om i nätter och dagar, och äntligen möter igen.*

Han som återvänder från de döda är efterlängtd. Av alla som är modfällda och deprimerade av tillvarons meningslöshet och tomhet, av alla som skräms av våldet och hänsynslösheten som breder ut sig i vår värld och vårt samhälle, av alla som känner hatet och hoten ligga som en isande skräck omkring hjärtat, av alla som är rädda för lidande, sjukdom och död.

Ja han kommer tillbaka till vår värld för att öppna porten till en annan värld. I veckan såg vi hur katedralen Notre Dame i Paris stod i lågor, och vi blev chockade och sorgsna. Jag tror att det inte bara beror på att det är en känd och stor kyrka, en turistattraktion och en ovärderlig kulturskatt från 1100-talet. Utan på att varje kyrka, om det så är Katarina kyrka i Stockholm som brann ner på 1990, eller Örsjö i mitt gamla pastorat som brann ner natten till påskafton 1974, de är alla fönster mot himlen, öppningar, portar till en annan värld. De visar på vägen ut ur den slutna värld vi lever i, de spränger gränserna av tid och rum, här möts tiden och evigheten.

Och mitt i rummet, i dess centrum, står Jesus, den Uppståndne. Här i Lyrestad, liksom i många kyrkor, finns den lidande Kristus som hänger på korset, mitt över oss i koret på det stora krucifixet, och på altartavlan vilar han död nedanför korset, men om du höjer blicken och ser på den lilla tavlan ovanför, så ser du Jesus som ljusomstrålad stiger ut ur graven och de förskräckta vakterna runtomkring.

Han stiger ut i vår dödsmärkta värld och ger oss hopp och framtidstro. Våldet, onskan och döden ska inte få sista ordet. Livet är inte tomt och meningslöst. Han kan ge det innehåll och mening hur mörkt och hopplöst det än ser ut.

Mitt liv har ett mål och ett hem. Han som uppstår är inte en främling utan en vän. En vän som jag verkligen har saknat, en vän som jag på något sätt har sökt och letat efter hela livet, en livets pusselbit som hela tiden har fattats. För att livet ska bli helt och jag ska få frid. Frid från oron, från alla försök att fylla livet med upplevelser, pengar och prylar, utan att jag någonsin blir lycklig. Han som möter utanför graven och som möter oss idag, här i kyrkan i vår gudstjänst, han som är centrum i kyrkorummet, han är inte religiös, han är inte ens kristen, han är Livet ! Hela livet, med alla dess höjder och dalar, ljus och mörker, sorg och glädje, lidande och lycka. Maria, gråt inte mer. Jesus lever, och ingenting kan längre skilja dig från honom. Han lever, och följer med oss i vår vardag, tillbaka till ett liv som aldrig mer kan bli detsamma- Amen

